సజీవశిల్పం

ప్రేమకు ముసలితనం లేదు. అది యౌవ్వనంలో ఎంత ఉధృతంగా వుంటుందో వయసు పెరిగిన కొద్దీ అంత గాఢంగా గంభీరంగా పరిణమిస్తుంది.

అందుకు నిదర్శనం రామనాథమేనూ !

"అడుగోనోయ్ ! మన వృద్ధ రోమియో !" అన్నాడు ధనరాజ్ తన స్నేహితులతో, మెయిలురాగానే తమలాగే పెట్టెలలోని ప్రయాణీకుల్ని పరిశీలిస్తూ నడుస్తున్న రామనాథాన్ని చూసి. అతని మిత్రులుకూడా అటుచూశారు.

"నిజమేనోయ్, ఇంకా అమ్మాయిల్ని ఆకర్షిద్దామనే ఆశ, పాపం! మొన్న ఒక అమ్మాయి ఈయన్ని చూసి 'తాతగారూ! మంచినీళ్లెక్కడ దొరుకుతాయి ?' అని అడిగింది. అయినా సిగ్గులేదు" అని సూర్యం అన్నాడు. ఆ యువకులు మెయిలు పెట్టెలలోని ప్రయాణీకుల్ని విమర్శగా చూస్తూ అటూ ఇటూ నడుస్తూ ఛెణుకులు విసుర్తున్నారు.

అతని వయస్సు ఏభై ఆరు. తెల్లని పంచెమీద తెల్ల చొక్కా, నల్లని కోటూ వేసుకుని, పచ్చని శరీరచ్ఛాయతో బక్కపల్చగా ఉండే వ్యక్తి. బంగారుఫ్రేము కళ్ళజోడుతో అతని ముఖం ప్రశాంతంగా ఉంటుంది.

రోజూ సాయంకాలం ఆరింటికి రామవరం రైలుస్టేషనుకు విధిగా హాజరవుతాడు. మెయిలువచ్చాక పెట్టెలన్నీ వెదుకుతాడు. రైల్లోవస్తానని రాసిన అప్తులెవరో రైలులో రాకపోతే ఎంత బాధపడ్తాడో అంత బాధపడి చివరకు రైలు వెళ్ళిపోయాక నిస్పృహతో ప్లాటుఫారంమీద ఒక సిమెంటు బెంచీమీద కూలబడి ఆలోచిస్తూండేవాడు.

సుమారు రెండు నెలలనుంచి ఇది అతని దినచర్యలో ముఖ్యమైన భాగమైపోయింది. అందుకు కారణం ఒక ఉత్తరం!

అది శారద దగ్గర్నుంచి వచ్చింది. తను రామవరం వస్తున్నాననీ, మెయిలు వద్దకు వచ్చి తనను కలుసుకోమనీ రాసింది ఆ ఉత్తరం వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ అతనిలో ఆమెను కలుసుకోవాలనే ఆతృత పెరిగిపోయింది. ఆనాటినుండి రోజూ మెయిలుకు రావటం మొదలెట్టాడు. ఆ లేఖ అతని హృదయాన్ని పులకింపజేసింది. ముప్పై యేళ్ల వయసు నిమాయంచేసి అతన్ని గతంలోకి, అంటే ఇరవై ఆరేళ్ళ ప్రాయంలోకి తీసుకుపోయింది శారద హృదయం అతనిముందు విప్పి చెప్పుకుంటున్నట్లూ, తను ఆమెను పరిగ్రహిస్తున్నట్లూ వూహింపజేసింది. అతని మనసులో ప్రతిక్షణం అతనిలో ఆమె తలంపే రేపింది

ఈ వయసులో మళ్ళీ అతనిలో ఒక కొత్త ఆవేశం కలిగింది. ఈసారి ఏమైనాసరే శారదను విడిచిఉండకూడదనే నిర్ణయానికి వచ్చాడు. మునుపు తను ఇద్దరికీ అనుభవంలేని

ఉద్రేకం. ఏది మంచో ఏది చెడో తెలియని మనసులు తమవి. పెద్దవాళ్ళ మాటవింటే ఏదో ఒరిగిపడుతుందన్న భ్రాంతిలో పడ్డ రోజులు. ఇన్నేళ్ళ అనుభవంతో అందులోని సత్యం తమకు తెలిసింది. పెద్దవాళ్ళు గతించారు. తనలోని అశాంతి మిగిలిపోయింది.

తను శారద గురించి ఆలోచిస్తున్నట్లే, శారదకూడా తనగురించి ఆలోచిస్తుందా లేదా? అన్న ప్రశ్న చాలాకాలం అతనిని బాధిస్తూండేది. ఆ ప్రశ్నకు సమాధానంలా ఆ ఉత్తరం వచ్చింది. తనని కలియడంకోసం ఆమె ఎంతో తహతహలాడుతూండడంబట్టే ఆవిధంగా రాసింది. ఈసారి, ఎవరేమనుకున్నా సరే తనూ, శారదా కలిసి, శేషజీవితం గడపాలి. అసలు ప్రస్తుతం తను ఒంటరిగానే ఉంటున్నాడు; అందుకని శారదను ఆహ్వానించడానికి ఎంతమాత్రం అభ్యంతరంలేదు.

అసలు తను ఒకరిగురించి ఎందుకు భయపడాలి ఇన్నాళ్లూ తను ఆమెను కలుసుకోకపోవడం ఇతరు లేమనుకుంటారో? అనే కదూ? అది ఎంత వ్యర్థపుటాలోచనో ఇన్నాళ్ళకు తెలిసి వచ్చింది. ఆనాడే, తను తన తల్లి నెదురించి శారదను వివాహం చేసుకుని ఉంటే, తన జీవితగతే మరొకవిధంగా మారిపోయి ఉండేది. తన జీవితానికి దూరంగాఉన్నా, శారద తలపే తన కానందం ఇచ్చేది, ఆమె సాన్నిహిత్యం ఎంత మాధుర్యంగా ఉంటుందో!

కొన్నాళ్ళ క్రిందటివరకూ అప్పుడప్పుడు, తను శారదను పూర్తిగా మర్చిపోయా ననుకున్నాడు. కాని, ఇప్పుడు తెలుస్తోంది...ఆమె తన కెన్నటికీ మరపురాదని అసలు తన మనసులో భవిష్యత్తులో ఎప్పుడో ఆమెను కలుసుకోగలుగుతానే ఆశ తోనే జీవితం ఇన్నాళ్ళూ గడిపాడు.

శారద ఆవూరి కరణంగారి అమ్మాయి. పద్దెనిమిదేళ్ళ మిసమిసలాడే యౌవనంలో ఆమె నవ్వితే మల్లెపూలు కుప్ప పోసినట్లుండేది. సోగైన ఆమె కళ్ళలోంచి చూపులు ఆదారంట వెళ్ళేవాళ్ళ కాళ్ళకు మెత్తనిబంధాలు తగిలించినట్లుండేవి.

రామనాథం స్కూళ్ళ ఇన్‌స్పెక్టరుగా ఉద్యోగంచేస్తూ ఆ వూరు బదిలీ అయి వచ్చాడు. అప్పటి కతను పాతికేళ్ళ బ్రహ్మచారి. అతని తల్లితోసహా కరణంగారి ఇంటి కెదురింట్లో దిగాడు. రామవరంలో రెండేళ్ళున్నాడు. తరువాత అతనికా వూరునుంచి బదిలీ అయిపోయింది. అతను ఆ రెండేళ్ళలోనూ శారదను గాఢంగా ప్రేమించాడు. ఏమైనాసరే ఆమెను వివాహం చేసుకుందా మనుకున్నాడు. కాని, అతని తల్లి ఒప్పుకోలేదు.

ఆమెను రహస్యంగా చాలాసార్లు కలుసుకుని తను ఆమెను ప్రేమిస్తున్నానని చెప్పాడు. తనని వివాహం చేసుకుంటాడేమో ననుకుంది శారద. కాని, ఆవిషయంలో అతని తల్లి ఒప్పుకోవటం లేదని తెలుసుకున్నాక కరణంగారు శారదకోసం వేరేసంబంధాలు వెతకనారంభించారు. చాలాసార్లు తల్లి నెదురిద్దామనుకున్నాడు

గాని రామనాధం, ఆమె కంట నీరుపెట్టుకుని తన తమ్ముడి కూతుర్ని చేసుకోవాలని పట్టుబట్టడం వలన అతను శారదను వివాహంచేసుకోలేకపోయాడు.

అతను ఆ వూళ్లో ఉంటూండగానే శారదకు వివాహమై పోయింది. ఆమె అత్తవారింటికి వేళ్ళిపోయింది తను ఆ వూరు నుంచి మరోవూరు వెళ్ళిపోయాడు. ఆమెను మాత్రం మర్చిపోలేక పోయాడు.

ఆమెను మళ్ళీ మళ్ళీ కలుసుకోవాలనీ తనుచేసిన ప్రయత్నాలేవీ ఫలించలేదు. కాని ఆమె గురించి వివరాలుమాత్రం ఎప్పటికప్పుడు తను తెలుసుకుంటూనే ఉన్నాడు. ఆమెకు వివాహమైన పదేళ్ళ తరువాత ఆమెభర్త చనిపోయాడు. ఆమె జీవనాధారం కోసం ఉద్యోగంలో చేరింది రామవరంలో ఇల్లుంది కాబట్టి తరుచూ రామవరం వస్తూండేది.

తనకు శారద విషయాలు చెప్తున్నవాళ్లే, శారదకు కూడా తన విషయాలు తెలియజేస్తున్నారని రామనాధానికి తెలిసింది. శారద పినతండ్రి సత్యనారాయణ, అతని ఆఫీసులో గుమాస్తాగా పనిచేసేవాడు. అతనిద్వారా తనకి శారద గురించి వివరాలు తెలిసేవి. అతనో రామనాధంగురించి శారదకుకూడా తెలియజేస్తుండేవాడు.

ఉద్యోగ జీవితమంతా రామనాధానికి హాయిగా వెళ్ళిపోయింది. ప్రొమోషన్లు సకాలంలో లభించడంవలన త్వరగానే డి. ఇ ఓ. అవడం జరిగింది భార్యాబిడ్డల విషయంలోకూడా ఏ లోటూ లేదతనికి. అనుకూలవతి అయిన భార్యా, బుద్ధిమంతు

లైన ముగ్గురు మగపిల్లలూ అతనికి ఏనాడూ కొంచెంకూడా చికాకు కల్పించకుండా మెసలుకునేవారు. కాని, జీవితంలో ఆతనికి చాలా వెల్తి కనిపించింది.

ఆ వెలితి అప్పుడప్పుడూ శారద రూపంలో జ్ఞాపక ముచ్చేది.

జీవితంలో ప్రేమించనేకూడదు గాని, ప్రేమించిన తరువాత అది ఫలించకపోతే జీవితం అంతా నరకప్రాయంగా గడుస్తుందని రామనాథం అనుకునేవాడు. తన భార్యను ప్రేమించలేకపోయాడు. ఉద్యోగం, హోదా, సంపదా అన్నీ అనుభవిస్తున్న అతన్ని చూసినవారందరూ అతని జీవితం వడ్డించిన విస్తరి అనుకుంటుండేవారు. కాని, అతనికి ఆ జీవితం నిస్సారంగా కన్పించేది. ఎప్పుడైనా, ఇవన్నీ వదిలేసి తను ప్రేమించిన వ్యక్తి దగ్గరకు పారిపోదామనిపించేది.

అనేకసార్లు ఈ ఆలోచన వచ్చినప్పటికీ, దాని నాచరణలో పెట్టలేకపోయాడు రామనాథం ఏవో బాధ్యతలు నెత్తిమీదపడి అతన్ని ఆ పని చెయ్యనీయకుండా చేసేవి. ఒకొక్కప్పుడు తను ఇతరులను సంతృప్తిపరచడం కోసం, తన సుఖాన్ని చేతులారా పాడుచేసుకుంటున్నా ననుకునేవాడు

శారద భర్త చనిపోయాడని తెలిసినప్పుడు, ఆమెను వెళ్లి చూడాలని విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. కాని అదే సమయంలో తన భార్యకు జబ్బుచేయటం వలన, ఆమెను ఆస్పత్రిలో జేర్పించ

వలసి రావడంవలనా, ఎక్కడికీ కదలలేకపోయాడు. తను ఎంత బాధపడిందీ సత్యనారాయణకు చెప్తే, అతను శారదకు ఉత్తరం ద్వారా తెలియజేశాడు.

ఆ తరువాత శారద ట్రైనింగుపాసయి టీచరు ఉద్యోగ్యంలో చేరిందని తెలిసింది. తను, డి. ఇ ఓ. గా చేసిన ఇన్నేళ్ళ సర్వీసు లోనూ ఆమె పనిచేస్తున్న జిల్లాతప్ప తక్కిన జిల్లాలన్నీ తిరిగాడు. అందుకని ప్రతీసారీ. ఆ జిల్లాకు ట్రాన్స్ఫరుఅవుతుందనీ, ఆమెను కలుసుకోవచ్చుననీ ఆశపడడం తీరా ఆర్డర్లు మరోజిల్లాకు రావటంతో, ఆ ఆశ నిరాశకావటం జరుగుతూ కాలం గడిచి పోయింది.

తను రిటైరయ్యేదాకా కూడా, సత్యన్నారాయణద్వారా శారద విషయాలు తనకు తెలుస్తూనే ఉన్నాయి. అంతేకాక తను రిటైరై రామవరంలో ఇల్లు కట్టుకోవడం, అక్కడే స్థిరపడ దల్చుకున్నట్లూ సత్యన్నారాయణ ఆమెకు తెలియబర్చాడు. అప్పుడే తను రామవరం వచ్చి పదినెల లయింది. కుటుంబం విశాఖపట్నంలో పెద్దవాడిదగ్గర ఉన్నారు. తను ఒంటరిగా ఉంటున్నాడు

ఆమెకోసం తను వచ్చినప్పటినుండీ ఎదురుచూస్తున్నాడు. తన ఆశకు బలంగా, ఒకనాడు ఉత్తరం వచ్చింది. అందులో రెండేముక్కలు రాసున్నాయి. 'మెయిలుకు వస్తున్నాను. స్టేషను దగ్గర కలుసుకోండి' - శారద.

ఆ ఉత్తరం వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ అతను ప్రతిరోజూ విధిగా రైలు ప్లాటుఫారము మీదికి, మెయిలు ఇంకొక గంటకు వస్తుం దనగా వచ్చి, మెయిలు వెళ్ళిపోయిన మరొక గంటదాకా ఉండి వెళ్ళిపోయేవాడు. ఈ సమయంలో అతను ఎంతో ఉద్రిక్తతను పొందేవాడు. ఆమెకోసం ఎదురుచూడటంలో ఎంతహాయి ఉంటుందో గ్రహించాడు.

అసలు తన ప్రేమకథను ఎవరితోనైనా చెప్పుకుని తన ఆనందాన్ని పంచుకోవాలనిపిస్తూండేది అతనికి ఒక్కొక్కప్పుడు. ఆ మెయిలుకు అతనిలాగే విధిగా రోజూ కొందరు యువకులు కూడా వచ్చేవారు. వాళ్ళకు అదొక కాలక్షేపం మెయిలు రాగానే, అన్ని పెట్టెలలోని వ్యక్తుల్ని పరిశీలించడం వాళ్ళకొక సరదా. కాస్త అందంగా కన్పించే అమ్మాయిలవైపు ఆశగా చూడటం, తమలో తాము ఏవేవో చెప్పుకుని వెకిలిగా నవ్వ టం, ఏవో జోక్సు విసురుకోవటం, ఒక్కొక్కప్పుడు పరుగులెత్త టం లాటి కుర్రతనపుచేష్ట లెన్నో చేసేవారు.

మెయిలు వెళ్ళాక వాళ్ళుకూడా ఒక సిమెంటు బెంచీ మీద చేరేవారు. వాళ్ళు ముగ్గురూ పాతికేళ్ళ లోపువాళ్ళు. అందులో ఒకతను తన ప్రేమగురించి తక్కినవాళ్ళతో చెప్తూండే వాడు. వాళ్లు కూచునే బెంచీ, రామనాథానికి దగ్గరలోనే ఉండేది. అందుకని వాళ్ళమాటలు అతనికి విన్పిస్తూ ఉండేవి.

యువకుడిపేరు ధనరాజ్. "ఇవాళ మనం ఇచ్చిన పూలు ఎంతో ఆప్యాయంగా పెట్టుకుందోయ్" అన్నాడు.

"మాకు తెలుసయ్యా, ఆ అమ్మాయి ఇలాటిపని చేస్తుందని. నువ్వు చేసినపనికి, పూలఖర్చు రోజూ జుల్మానా వేసిందన్న మాట. నువ్వు జాగ్రత్తగా ఉండాలి" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఇహ వాళ్ళ నాన్న నడిగేస్తాను. వాళ్ళమ్మాయి న్నాకిచ్చి పెళ్లిచెయ్యమని".

"అయితే నీకు యావజ్జీవిత ఖైదు తప్పదు"

"ఎక్కడ ?"

"ఆమె చేతుల్లో"

"ఎంత మధురమైన శిక్ష !"

అంతవరకూ మౌనంగా ఉన్న సుబ్బరావు. "చూడు బ్రదర్ ! ఆ చేసేదేదో తొందరగా చెయ్యి" అన్నాడు.

"ఏం ?"

"మనవాడు కొద్దిగా కవిత్వం వ్రాస్తాడు. ఎవడో ఒక కవి రాశాడు. నువ్వెక్కవలసిన రైలు ఒక జీవితం లేటు—అని. అందుకని అలాకాకుండా..." అని సూర్యారావు అనగానే ముగ్గురూ నవ్వారు.

తనుకూడా మానసికంగా వాళ్ళమాటల్లో పాల్గొనేవాడు రామనాథం. వాళ్ళు ఆ చిన్న విషయాలకు అంత ఉద్రేకపడిపోవడంలో ప్రేమయొక్క ప్రభావం విస్పష్టంగా కన్పించేది రామనాథానికి. వాళ్లు కాస్సేపు మాట్లాడుకుని వెళ్లిపోతూంటే

తను ఒంటరితనం అనుభవించేవాడు. వాళ్ళతో తనూ కలిసి మాట్లాడాలనిపించేది—ప్రేమగురించి. కాని సిగ్గేసేది.

ఒంటరిగా కూర్చుని పాత దృశ్యాలను గుర్తుకు తెచ్చుకునేవాడు. తన కొకసారి జ్వరంవచ్చి మూడురోజులు కదలకుండా పడుకున్నాడు. అప్పుడు శారద ఎన్నోసార్లు వచ్చింది, తన తల్లిని, తన కెలావుందో అడిగింది. చివరికి మూడోరోజు సాయంకాలం తిన్నగా తన గదిలోకే వచ్చేసింది. తను కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంటే, నుదురుమీద చెయ్యేసింది. ఆ స్పర్శలోని సుఖం తను ఇప్పటికీ మర్చిపోలేదు. అప్పుడామె కళ్ళల్లోని జాలి, తన మనస్సు లోతుల నాక్రమించుకుంది.

స్త్రీని అర్థం చేసుకోవడం ఎంత కష్టమో ఇంతకాలానికి తను తెలుసుకోగలిగాడు. ఆమె హృదయంయొక్క అగాధమైన లోతుల్లో అణగారిపోయే అవ్యక్తభావాల్ని గ్రహించడానికి పురుషుడికి ఒక జీవితమంతా కూడా చాలదనిపించింది.

ఏదో చెప్పాలనే ఆమె చూపులలోని భావం గురించి తనెన్నడూ ఆలోచించలేదు. అది ఆమె ప్రేమను వ్యక్తపరిచే భాష అని తను ఇప్పుడు గుర్తిస్తున్నాడు. తను ఎప్పుడూ ఉద్రేకంతో, ఆమె కావాలనుకునేవాడు. ఆమెను పొందలేక పోయాననే విరక్తితో ఆమెను మర్చిపోదామని ప్రయత్నించాడు కాని ఆమె అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోతూ తన తల్లివద్దకు వచ్చి మెల్లిగా సెలవు తీసుకుంటూ తనవైపు ఒకసారి చూచిన చూపు గుండెల్లో ఇప్పటికీ ఆక్రోశిస్తూనే వుంది.

మళ్ళీ ఇప్పుడు ఆమెను కలుసుకోబోవడం భగవన్నిర్ణయంలా కనిపిస్తోంది. తనలోని వ్యక్తిత్వం పరిణామం పొందటానికి తన వయస్సు దోహదమిచ్చింది. చిన్నతనంలో తను ప్రపంచాన్ని మసక వెల్తురులో చూసేవాడు. రంగుటద్దాలతో వ్యక్తుల్ని పరిశీలించేవాడు. అప్పటికీ ఇప్పటికీ తన దృక్పథంలో ఎంతో తేడా వుంది. ఇప్పుడు ప్రతి వ్యక్తిలోని మంచిని చూడగల్గుతున్నాడు.

*　　　　*　　　　*

సాయంకాలం ఏడుగంటలకు రావలసిన మెయిలు గంటన్నర లేటుగావచ్చింది. ప్లాటుఫారం మీదికి మెయిలు వచ్చి ఆగగానే ఒక్కసారి ప్రయాణీకులు హడావిడిగా ఇటూ అటూ తిరగనారంభించారు.

ఎక్కే వాళ్ళు దిగేవాళ్ళను తోసుకుంటూ ఎక్కుతున్నారు. దిగేవాళ్ళు సామాన్నీ, జనాన్ని తప్పించుకుని లాఘవంగా దిగుతున్నారు. ఆఖరి పెళ్ళ కంపార్టుమెంటులోంచి ఒక ఏభైఏళ్ళ స్త్రీ దిగింది. ఒక పెట్టె బెడ్డింగుతో సహా. ఆమె తలంతా నెరసిపోవడమే కాకుండా మొహంమీద స్ఫోటకం మచ్చలతో, సన్నగా జబ్బుదానిలా వుంది కొన్ని పళ్ళుకూడా వూడినట్లు కనిపిస్తున్నాయి మొహంమీద బొట్టు లేకపోవడంవల్ల ఆమె విధవ అని తెలుస్తోంది ఆమె కూలీ కోసం అయిదునిమిషాలు ప్లాటుఫారంమీద నిలబడింది.

రామనాథంగారు వోపికగా అన్ని కంపార్టుమెంటులూ తనిఖీచేశారు ఆమె దిగిన కంపార్టుమెంటు వద్దకుకూడా వచ్చి,

ఆమెనుచూచి, ఆమెకాక మరెవరైనా దిగుతారేమో చూచి, మరెవరూ దిగకపోవడం వలన, నిరాశతో ముందుకు వెళ్ళి పోయారు. తరువాత అటువైపు రెండుసార్లు తిరిగారు. గాని ఆమె వైపు మళ్లీ చూడలేదు.

ఆమెమాత్రం ఆయన్ని గుర్తించింది. కాని అక్కడ పలక రించడం బాగుండదని వూరుకుంది. మెయిలు వెళ్ళిపోగానే ఒక లైసెన్సుకూలీని పిల్చి కరణంగారింటికి పదమంది. ఆమె స్టేషను నుంచి వెళ్లిపోతూ ఆఖరుసారి రామనాథంవైపు చూసి, తనను అతను గుర్తించనేలేదని నిశ్చయం చేసుకుంది—శారద !

మామూలుగా రోజూలాగే ఆయన సిమెంటు బెంచీ మీద కూర్చుని, శారద రైల్లో దిగనందున విచారిస్తున్నారు రామనాథంగారు. తను ముప్ఫైఏళ్ళ క్రిందట చూసిన సౌందర్య రాసి – శారదరూపం – అలాగే వుంటుందని భావించారాయన. అది ఒక అద్భుతమైన శిల్పి శిలలో మలచిన సౌందర్యమై, నిర్జీవ ప్రతిమగా వుండివుంటే, ఎన్ని సంవత్సరాలకైనా మారకుండా వుండేదేమో !

సృష్టికర్త, చైతన్యంతో నింపిన, సజీవశిల్పమైన మానవ రూపంమీద, కాలం ఎన్ని మార్పుల్ని తెస్తుందో, రామనాథం గారి వూహకందరానిది. అందుకే ఆయన శారదను గుర్తించలేక పోయాడు. ఇన్నేళ్ళ తరువాత !

ఆ రాత్రికూడా ఆయనకు తియ్యనికలలు వచ్చాయి. శారదా తనూ ప్రేమలోకంలో విహరిస్తున్నట్లు, ఆమె పసిడి బుగ్గలూ, తళుకు కన్నులూ తనను మైమరపించినట్లూ దృశ్యాలు కన్పించాయి అదే సమయంలో కరణంగారింట్లో శారద తన చెల్లెలితో కబుర్లుచెప్తూ, "రామనాథంగారిలో బాగా ముసలి వాలకం వచ్చేసింది సుమా !" అని అంటోందని ఆయనికి తెలియదు.

మర్నాడు ప్రొద్దున్న రామనాథంగారు స్నానంచేసి హాల్లో కూర్చుని శారద గురించి తీవ్రంగా ఆలోచించసాగారు రెండు నెలల క్రిందట వస్తానని రాసిన ఆమె ఇంతవరకూ రాకపోవడానికి కారణమేమిటో తెలుసుకోవాలని నిశ్చయించారు. ఆమెకు ఏదైనా ఆపద సంభవించిందేమోనని శంకించారు. అదేమిటో తెలుసుకునేదాకా ఆయనకు తోచదు సత్యన్నారాయణపేర ఒక ఉత్తరం రాయదల్చారు.

ఒక కవరుతీసి దానిపై సత్యన్నారాయణ అడ్రసు వ్రాశారు. ఉత్తరం ప్రారంభించారు. రెండు నెలల క్రిందట శారద తనకొక ఉత్తరం రాసిందని వ్రాస్తూ, ఆమె ఉత్తరంలోని అంశాలు వ్రాయడం మొదలెట్టారు

ఇంతలో "సార్ !" అని కేక వేసుకుంటూ పోస్టుమాను వచ్చాడు. తనచేతికి ఒక కార్డు ఇచ్చాడు తీరా అది చదివేసరికి తనది కాదా పుత్తరం వెంటనే పోస్టుమాన్‌ను వెనకకు పిల్చి,

"పేరు నా దానిలా వుందిగాని ఉత్తరం నాదికాదు" అని చెప్పి ఇచ్చేశారు.

"ఓహో! అయితే ఆ ఎదురింటాయన కాబోలు సార్!" అని ఆఉత్తరం తీసికెళ్లి ఆయనకిచ్చాడు. ఆయనకూడా వీధిలో నిలబడి వుండి ఇది చూస్తున్నాడు. పోస్టుమాన్ ఇచ్చిన ఉత్తరం తీసుకున్న తరువాత తన నుద్దేశించి, "మీపేరూ నాపేరూ ఒకటవడం మూలాన ఉత్తరాలు తారుమారవుతున్నాయి" అన్నారు రామనాథంగారు చిరునవ్వు నవ్వారు,

"రెండు నెలల క్రితం తను ఈ వూరు వస్తున్నాను స్టేషనుకు వచ్చి కలుసుకోమని నాభార్య రాసిన ఉత్తరం నాకందనేలేదు" అన్నారు ఎదురింటాయన

రామనాథంగారు గతుక్కుమన్నారు. "ఆమెపేరు ?" అని అడిగారు ఏదో భయపడ్తున్నట్లు.

"శారద" అన్నారాయన అదోకలాచూస్తూ.

"ఓహో!" అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయారు రామనాథం గారు.

కొద్దినిముషాల తరువాత సత్యన్నారాయణకు రాసే ఉత్తరాన్ని చింపేశారాయన.